

A tömegek javaslatai erősítik a népfrontot

A Hazafias Népfront is, mint többi tömegszervezetünk, elsősorban arra hívott, hogy társadalmunk egyik fontos vonását, közönségi jellegét segítse kialakítani. Különleges helyzetét annak nyeri, hogy közös céljaink; a teljes béke és demokrácia s a szocialista társadalom megteremtése érdekében dolgozó népünk legnagyobb tömegét fogja össze. Természetes tehát, hogy a XX. kongresszus szellemében táplálkozzon demokratizálódási folyamatban a Hazafias Népfront szerepe és munkája előtérbe kerül. És az is természetes, hogy ezzel egyidejűen a szervezet egészséges élete olyan új munkastílust követel meg, amely valamennyiünk kollektív és egyéni céljait fokozottabb mértékben szolgálja s ezzel kiküszöbölve a tömegszervezetünk munkáját éveken át károsan befolyásoló megrekedést, dogmatizmust és formalizmust — megnyerje, itt Szegeden is a lakosság többségének rokonszenvét és támogatását. Ez persze nem könnyű munka, de az utóbbi hetek párt- és állami határozatait megteremtették azt a lehetőséget, hogy a Hazafias Népfront is tiszta lapon folytassa munkáját, hogy Szeged lakói bizakodva tekintsenek törekvései elé. A népfront munkabizottságai komoly célokat tűztek maguk elé, terveik átfogják a város életének legkülönbözőbb területeit. Ezek az első pillanatokban hatalmasnak látszó tervek, valójában még tovább bővíthetők, hiszen, ha Szeged lakói meggyőződnek arról, hogy legszemélyesebb érdekeiket szolgálja a Hazafias Népfront bizottságainak munkája — maga a lakosság lesz ebben a tevékenységben a legaktívabb, legodaadóbb társadalmi erő. Feltehető az is, hogy támogatásuk mellett újabb és újabb javaslattal fogják gazdagítani a Hazafias Népfront Városi Bizottságának munkáját, s egyéni törekvéseik egyre inkább összhangba kerülnek a szerve-

zet kollektív céljaival és így valóban az egész magyar nép nemzeti egységfrontjának kialakítását fogják elősegíteni. S ennek igazán nagy jelentőségét a személyi kultusz által negatív befolyásolt néhány esztendő politikánk után nem nehéz megérteni, s mindnyájunkat csak a legnagyobb odaadással való támogatásra serkent.

Természetesen ehhez az kell, hogy a Hazafias Népfront városi bizottsága is teljes bizalommal forduljon minden segíteni akaró, becsületes és jószándékú szegedi dolgozóhoz, vegye figyelembe javaslataikat és munkaközben is illesse azokat munkatervébe, vonja be őket annak a bizottságnak a munkájába, amelyben a legszívesebben tevékenykednek. Ezzel tudja kiszélesíteni táborát olyan nagyra, hogy az valóban népfront-jellegű legyen.

A tanácsszervek még fokozottabban adjanak meg minden segítséget e nagy jövő előtt álló mozgalomnak, érdeklődjenek maguk is a beérkező javaslatok, a tervbe vett feladatok iránt, ne várjanak pusztán csak arra, hogy megkeressék őket. Személy szerint valamennyiüknek látniuk kell, hogy munkájukban a Hazafias Népfrontra való támaszkodásuk a demokratizálódás egyik legbiztosabb emelője s hogy ennek elmulasztásával a Népfront javaslatainak, kéréseinek havigasztásával éppen a demokratizmus ellen vétének. Ajánljuk a tanács illetékes szerveinek, hogy a munkakörükbe vágó kérdéseknek a Népfront által szervezett értekezletein, megbeszélésein vegyenek részt, ha — ahogy mondani szokták — kezüket az élet útjában akarják tartani. Nem kétséges, hogy a tanácsok és a város lakóinak véleménycsereje és szorosabb együttműködése a helyi népfrontbizottságok közvetítésével lehetővé teszi a párt és a kormány által is kívánt egészséges fejlődést.

Kerényi György

Az angol kormány katonai intézkedése

Az AFP értesülése szerint az Anglia déli részén fekvő támaszpontokról útnak indították a Közép-Kelet felé az első kétfutóros Canberra bombázókat. Hivatalosan még meg nem erősített hírek szerint egy egész repülőraj indult Ciprusra, amelyet a hét végén további három raj követ. Szintén londoni hírek szerint a jövő hét elején, csapaterősítéssel, három angol repülőgépanyaghajó indul a Földközi-tengerre. Az Associated Press amerikai hírgyűnköség helyzetje-

lentést ad Egyiptomból. A hírgyűnköség tudósítója kiemeli, hogy az egyiptomiak úgy látszik nyugodtan, hidegvérrel fogadják a Londonból hazajük ellen elhangzott fenyegetéseket.

A tudósító a továbbiakban elmondja, hogy sem az egyiptomi tisztviselők, sem a lap-szerkesztőségek, sem pedig a nép körében nem tapasztalható izgalom. Az államosítás után a külföldiek arra számítottak, hogy az egyiptomiak kihívóan fognak viselkedni, de ez nem történt meg.

HIREK

— Jó fizetett a kenyérgabona a szatymazi Lenin Termelőszövetkezetben. A tsz tagjai már az összes gabonabeadási kötelezettségeiket teljesítették. Visszahagyva a vetőmag és egyéb tartalékgabona szükségleteket, még olyan nagy mennyiségű kenyérgabonája maradt a szövetkezetnek, amelyből most átlagosan mintegy 4—5 kiló jut osztalékként munkaegységekre.

— Borbola Géza 16 holdas bordányi középáraszt nemrég 16 hold földjével kérte felvételét a helyi Üttörő Termelőszövetkezeti Csoportba. A szövetkezetben dolgozó gazdasági szívesen fogadták döntését, örültek annak, hogy Borbola Géza is belátta: közösségekben eredményesebb a munka.

— Ma este 8 órakor vendégszerepel az újszegedi szabadtéri Színpadon a Budapesti Vasas Szakszervezet 200 tagú művészegyüttese (rossz idő esetén a színházban tartják meg az előadást fél 6 és fél 8 órakor.) Műsoruk kórusművek, népi táncok, táncjátékok, operabetékek és zenekari művek. Művészeti vezető: Vaszy Viktor.

— Ma kezdődnek Hunyadi János halálának 500. évfordulójára rendezendő emlékünnepek. A Rókusi Művelődési Otthonban este 7 órakor, a MÁV Petőfi Sándor, a Postás Művelődési Otthonban, a Ságvári-telepi és Petőfi-telepi kultúrteremben pedig este 8 órakor kezdődnek a megemlékező előadások Hunyadi Jánosról. A nagy-szabású emlékülőadásokat műsoros rendezvények követik.

Felhívás a kőművesekhez

Tolna megye helyreállítási bizottsága felhívást intézett az ország kőműves munkásaihoz, hogy segítsenek felépíteni és helyreállítani az árvízújtotta területek épületeit. Több mint kétezer lakást kell helyreállítani és felépíteni a megyében és ezeket a munkákat a Minisztertanács határozata értelmében az év végéig be kell fejezni. Nagy szükség van kőművesekre Fadd, Tolna, Bata és Bogviszló községekben. Azok a kisiparosok és a hozzájárulások munkakönyvvél rendelkező kőművesek, akik hajlandók részt venni a helyreállításban, írásban vagy személyesen jelentkezzenek Szegeden a Városi Tanács munkaerőgazdálkodási csoportjánál (Mikszáth Kálmán u. 12). 50 százalékos vasúti jegyváltásra jogosító igazolványt kapnak. Munkabéaállítás esetén szállást és étkeztetést térítés ellenében biztosítanak, továbbá két-hetente haza- és visszautazáshoz 50 százalékos vasúti kedvezményt kapnak. Önkényes kilépőket nem alkalmaznak.

Emberséges ügyintézés

Sokat beszélünk a bürokráciáról — a hivatalosbók hatalmáról —, mert még mindig hódít az állami és közéletben, gyakran megkeseríti életünket és sok hasznos dolgot gáncsol el. És szidjuk a hivatal, meg a vaskalapot, mint minden bürokratikus vadhajítás életrehozóját és ápolóját — sőt egyenesen úgy fogjuk fel, hogy a hivatal egyenlő a bürokráciával. S amíg bürokraták és hivatali huzavonák után szimatolunk, megfélemlítkezünk az emberséges ügyintézésről, az emberséges hivatali dolgozókról, akik legalább úgy utálják a hivatali munkának ezt a hétfői sárkányát, mint mi, akik szintén vesződünk és birkózunk vele.

Itt Szegeden is van egy olyan hivatal, — talán több is, de egy bizonyosan van —, ahol nem nyomorítja ez az átok sem a hivatali dolgozókat, sem az ügyfeleket. Mérész dolog ezt így kijelenteni — meg is kell szorítani azzal, hogy saját hatáskörükben! —, mert van magasabb fokú bürokrácia is, ami azért néha-néha megzavarja munkájukat. Elég az hozzá, hogy van egy hivatal, ahol semlegesíteni tudják a bürokrácia kórokozóját — nevezetesen a II. kerületi Tanács VKG csoportja. Mindössze négyen dolgoznak ebben a hivatalban. Éppen elegendő lennének ahhoz, hogy „szakállas” aktákat termeljenek —, de ahhoz is éppen elegendő vannak, hogy a maguk hatáskörében valamennyi ügyet gyorsan, pontosan és emberségesen elintézzenek.

Az ügyintézés bizonyítványa

Minden iratnak, aktának megvan a maga hivatali története. Egyik hivatalban hosszabb, a másikban rövidebb ideig élnek az akták. Az akta akkor kezd élni, amikor benyújtják a hivatalba és akkor fejezi be „pályafutását”, amikor az irattárba kerül. Ha mármint egy hivatal dolgozóinak munkáját akarja az ember megvizsgálni, csak fel kell lapozni az iktató kartonokat — az akták és iratok „anyakönyvét” — és mindjárt kiderül: hány napot, hetet, hónapot (évet) élt egy-egy ügy a hivatal dolgozóinak jóvoltából.

Nos, itt igen nagy a szigorúság: két-három nap az akták átlagos életkora. Nyolc-tíz napot csak nagyon kivételes ügy élhet. Ilyet nem is találunk csak kettőt. Annál több volt azonban az olyan, ami egy nap alatt jött — és eltűnt az elintézt, holt ügyek közé, az irattárba.

Pedig nem is minden ügyből lesz akta. Vannak olyan dolgok, amiket el lehet intézni jegyzőkönyvezés és iratok benyújtása nélkül, melyekben dönteni lehet a hivatalban, vagy a helyszínen —, csak jószándék, gyors segíte-

ni akarás, egyszóval emberség kell hozzá.

Új, eredményes munkastílus

Ebben a hivatalban az a gyakorlat, hogy a beérkezett ügyek elintézéséhez azonnal hozzáfognak, az íróasztalokon nem csinálnak aktatorlaszokat — s így a folyamatos, gyors ügyintézés, a bürokrácia leghatásosabb ellenszerét alkalmazzák.

Kényelmességgel végtelenül el lehet húzni az ügyek elintézésének idejét és meg lehet keseríteni az emberek napjait. De mi az egyszerűbb és célravezetőbb: az, hogy tyúkpercekben, társbérlok ellenkezésében és hasonló ügyekben a hivatalba rángassák a dolgukkal elfoglalt embereket, vagy az, hogy ott helyben igazságot tegyen a hivatal? Az utóbbi egyszerűbb is, gyorsabb is, célravezetőbb is.

Eltűnt innen a régi „hivatalnok”-típus, aki az íróasztalánál intézett mindent. Most nagyon sok esetben a hivatal megy az ügyhöz, nem megfordítva. De itt sem mindig így ment a munka. Szekeres István fiatal csoportvezető honosította meg ebben a hivatalban ezt a munkastílust. Hogy mi ennek a gyors ügyintézésnek a módszere, azt ő maga mondja el.

— Határozottan és körültekintően kell lenni, az ügyekben tudni kell helyesen és gyorsan állást foglalni, és meg kell szokni a gyors hivatali tempót. Ahol a beérkezett ügyekhez azonnal hozzáfognak, nem teszik el őket másnapra, harmadnapra, ott nem üthet tanyát a bürokrácia. És számolni kell azzal is, hogy az emberek nagyobb része hivatalos dolgai intézése miatt hosszabb-rövidebb időre kénytelen távolmaradni munkahelyétől. Ahol csak lehet, ezt feleslegessé kell tenni — vagy ha mégis szükség van rá, ilyen esetekben a legsürgősebben intézkedni kell, mert az emberek inkább dolgozni és keresni akarnak, mintsem órákat eltölteni a hivatalban. És végül magunk is keveset vagyunk a hivatal-szobában — nekünk is könnyebb a helyszínen intézkedni.

A lakásügyi előadónak van a legtöbb dolga

Talán mondani sem kell, hogy a lakásügyi előadót keres leggyakrabban itt is. A II. kerületben nagyon rosszak a lakásvizonyok, nagyon sok az igényjogosult — hát tessék közöttük igazságot tenni! Egyik igénylő jogosultabb, mint a másik — és mindegyiknek jogos meggyőződése, hogy az igényelt lakás egyedül őt illeti.

A katonai bíróság ítélete Mező Sándor és tizenegy társa bűnjegyében

A budapesti Helyőrség Katonai Bírósága augusztus 1-én kezdte tárgyalni Mező Sándor huszonöt éves volt győri lakos és tizenegy társa bűnjegyét.

A bűnjegyben augusztus 3-án, pénteken délután hirdették ítéletet a katonai bíróság.

Mező Sándort folytatólagoosan elkövetett hűtlenség bűntettében, államellenes szervezkedéssel kapcsolatos előkészítő cselekmény bűntettében, továbbá fegyverrejtgetés, többrendbeli tiltott határátlépés, valamint tiltott határátlépéshez nyújtott segítség bűntettében, Pathy Lajost pedig folytatólagoosan elkövetett hűtlenség, valamint fegyverrejtgetés és ugyan-csak többrendbeli tiltott határátlépés bűntettében mondták ki bűnösnek.

Mező Sándort ezért életfogytiglani börtönrre, Pathy Lajost pedig tizenhárom évi börtönrre ítélték.

A földértett lakások elosztásánál a csoport igazságos döntésekre törekszik és lakásügyekben is lehetőleg gyorsan jár el. Az igénylésekre is megkapják az emberek a választ idejében — igényelhető lakás esetén a hivatalosan előírt öt nap után, egyéb kérelmekre hamarabb, három-négy nap alatt. Szóval: lakásügyekben sem kísért a bürokrácia. Kísért viszont egy másik, igen kellemetlen dolog: az emberek bizalmatlansága, türelmetlensége és megmondhatatlanul elszórt sértő kifejezése.

Horváth Józsefné például fülem hallatára tett olyan kijelentést, ami mélyen megsértette a hivatali dolgozók becsületét.

— Egyik kutyá nem marja meg a másikat, mehetek én már akárhová! — patogta hangosan, mivel nem kapta meg az igényelt lakást. Eszerint a hivatali dolgozók... No, nem! Csúpan arról van szó, hogy leánya mellett ugyanazt a lakást Gajdó József is igényelte, aki a Hóbi-árbasa utca 34. szám alatt még embertelenebb körülmények között lakik, és az igénylők közül ő volt rászorultva legjobban. Horváthékon is segíteni kell, mert heten élnek egy szobakonyhás lakásban, s mivel most másikat lányuk is férjhez megy, — három családnak kell ekkora helyen összezsugorodni. De az ilyen igazságtalanul sértő kijelentésekre nincsen szükség! Ha Horváthné igazságtalannak érzi az elintézt — éljen fellebbezési jogával!

Egy másik asszony még rajta is túltett. Annak, amit mondott, csak egy részét íratom ide, mert nagyon útszéli megjegyzést eresztett el a hivatal-szobában.

— Sógor, koma, jóbarát — mind lakáshoz jut, a többinek meg... (szóval, nem íratom tovább).

És mindezt le kell nyelni a hivatalban?!

Tisztelt ügyfelek! Másként kell viselkedni! Tisztességesen —, mint ahogy tisztességesek a hivatali dolgozók is.

Különösen azért furcsállom ezeket a kijelentéseket, mert itt valóban emberségesen, jóindulattal és segítőkészséggel kezelik a dolgozók ügyeit. Ha egyszer ezeknek a hivatali dolgozóknak sikerült megkímélniük dolgozóitásaikat és önmagukat is a bürokrácia kellemetlenségeitől, emberek se kellemetlenkedjenek ilyen megjegyzéseikkel a hivatalban!

Az ügyfelek többsége elégedetten hagyja el a hivatal-szobát. Lakásügyekben elkerülhetetlen az elégedetlenség, mert tíz igénylő közül egyetlen kaphat meg egy lakást — és ezt is meg kell érteni!

Simon István

Péter bácsi megharagudott volna mindenki-re, aki őt iszákosnak merte volna nevezni. Nem volt ő részeg, ki tudja mióta, de azért napjában háromszor négyszer beállított megszokott italboltjába, hogy egy-egy féldeci rumot leeressen a torkán.

— Elpusztulnék, hiszen elpusztulnék, ha nem ihatnám meg a napi adagomat, — ismételtette nemegyszer.

Persze a rum árát nem volt könnyű előteremteni. Nyugdíjas ember lévén, meg aztán az egyik karja is rokkant, nem a munkahelyén, hanem feleségénél, a jó öreg Julcsa néniénél kellett minden féldeci árért alaposan „megdolgoznia”. Először mindig kunyerálással kezdte, többnyire eredménytelenül. Ekkor aztán különféle szolgálathoz tett a házánál, fát aprított, krumplit hámozott, takarított, s ak-

kor aztán élete párja krajcárra kiszámítva odaadta neki a kettő hetvenet a fél rumra. Néha bizony az is megtörtént, hogy engedély nélkül belenézett az asz-szony táskájába, s kikapta onnan a szükséges összeget. Meg kell hagyni, becsületes volt, kettő hetvennél többet sose vett ki — egyszerűen.

Szerdán reggel is sikerült összeszednie a rumra valóját, s vitte az italboltba. Ott megszokott mozdulattal legu-berálta a pénztárnál a kettő hetvenet:

— A fél rumomat kérem! A pénztárosnő azon-ban nem adta rögtön a

blokkot, ahogy szokta, hanem kinyújtotta a kezét:

— Még egy harmincat kérek, mert a fél rum négy forint!

Péter bácsi először tréfára vette a dolgot, de amikor belátta, hogy ennek a fele se tréfa, jó hosszú, cikornyás káromkodást eresztett meg:

— Hogy az a... Hát mit gondoltak maguk, a lopotm én a pénzt? Az öregapám se látott még ilyen csúfságot, hogy négy forint legyen a féldeci! Hát azt akarják, hogy megdöglökjek?

Mert megdöglök, az egyszerű szent, ha nem ihatom meg a magamét! Igaz, kinek kelletk én már? Mondhatom, meg-

van a véleményem erről a nagy demokráciáról is! Hát hol az élet-színvonal, hol az öregekről való gondoskodás, hol a jólét emelése!

A pénztárosnő szelídítgetni kezdte a jó öreget, de az csak nem akart megnyugodni.

— Igyon egy fröccsöt, az csak kettő húsz!

— Kell a kutyának a maguk bora! Másfél évvel ezelőt itam utoljára, de azt hittem kihányom a belem tőle! Nem köll, megyek, aztán elpusztulok szép csendben. Rum nélkül nem tudok már élni, négyforintosra meg nem telik. No isten áldja meg!

Azzal kitérőgott az

ajtón, s szép lassan megindult az utcán. A pénztárosnő némi szánalom-mal nézett utána, de aztán észrevette, hogy alig tíz lépés után visszafordult az öreg. Megállt megint a pult előtt, s mint akinek valami nagyon borzasztó dolgot kell végigélnie, nagy nehezen kibökte:

— Két deci bort!

Savanyú képpel vitte a pulthoz a blokkot, aztán remegő kézzel emelte szájaához a poharat, akár az öngyilkos a méreggel tett lupát. Mikor kiitta — mindet egyhajtásra — a kiszolgálón megkérdezte:

— Nagyon rossz volt, Péter bácsi?

— Tűrhető! — mo-tyogta az öreg. — Másfél éve rosszabb volt.

— Aztán tényleg belepustult a rum miatt?

— Kíváncsi voltam tovább a kiszolgálón.

— Tudja fene! Talán megmaradok még egy kicsit.

Gurszky István

Regredi jegyzetek

Péter bácsi mégsem pusztul bele...